

[Socialministeren.]

paa Ministeriets Afgørelse, og hvis den Ulovlighed, der er foretaget, skulde blive gentaget, vil det altsaa blive værst for dem, der gør det.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen troede jeg ikke saa særlig godt, men han har dog i hvert Fald opdaget, at jeg var enøjet, og han sigtede derved til, at jeg interesserede mig for Udvandringsproblemet. Nu skal jeg ikke rejse nogen stor Debat om dette Spørgsmaal, men i hvert Fald — hvis man ikke ligefrem vil forbyde Udvandring — maa det ærede Medlem være klar over, at der her fra Landet Aar efter Aar er gaaet en jævn Strøm af Udvandrere, som har søgt at bane sig Vej i det fremmede, og det var nærmest den Strøm, jeg sigtede til, naar jeg tænkte paa at skabe Muligheder i Argentina eller andre Steder.

Det ærede Medlem Hr. A. Svensson anmodede om velvillig Overvejelse af Krigsinvalidernes Forhold. Maa jeg dertil sige — og det ved det ærede Medlem Hr. A. Svensson jo godt —, at jeg er meget velvilligt stemt over for Krigsinvaliderne — selvfølgelig, det vilde jo ogsaa være mærkeligt, om man ikke var det. Men jeg har jo den Vanskelighed, at hele dette Lovgivningsomraade blev revideret og grundigt gennemgaaet i 1932; yderligere Forbedringer, som jeg havde stillet Krav om eller var villig til at gaa med til, kunde ikke gennemføres i det høje Landsting. Jeg maa derfor forbeholde mig at se nærmere paa, hvad det er, der kommer frem, før jeg kan love noget, men velvillig Overvejelse — det kan jeg i hvert Fald love.

Jeg kommer saa til min Ven, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen. Han syntes at ville bebrejde mig, at jeg havde udarbejdet mit lange Foredrag omhyggeligt. Jeg ved ikke, med hvilken Begrundelse man egentlig bebrejder mig det — jeg vilde undertiden ønske, at det ærede Medlem havde udarbejdet sine Foredrag betydeligt omhyggeligere, og det vilde aldrig falde mig ind at bebrejde ham, at han anvendte noget Arbejde paa et saadant Foredrag. Det er derimod ikke sandt, at jeg læste dette Foredrag op; jeg fulgte det skrevne — hvad skulde jeg ellers have skrevet det for? —, men jeg læste det ikke op. Det er to helt forskellige Ting. I modsat Fald vilde jeg heller ikke have været saa træt, som jeg var efter de 2½ Timer; Oplæsning kunde jeg holde længe ud til, hvis jeg havde holdt det f. Eks. i en ensartet Prædiketone — det vilde ikke have generet mig.

Naar det ærede Medlem i øvrigt vilde have fat paa mig i Aften, var det ikke som Socialpolitiker, hvad jeg heller ikke har mistænkt ham for, nej, saa var det for at lære mig, hvad det var at være rigtig Politiker. Det kan jeg nu ikke forstaa, for det er nemlig en ny Betragtningssmaaede netop fra det ærede Medlems Side. I Folketings-tidende for den 5. December 1930 Sp. 2712—2713 glæder det ærede Medlem sig i høj Grad over at tage Del i Arbejdet med Socialreformen, idet han erkender,

„at et virkeligt Fremskridt vil være naaet i vort Land, om det lykkes os paa det sociale Lovgivningsomraade at komme ud i aabent og frit Vand,“
— det kommer vel altsaa an paa, om man kan svømme —

„det vil sige at faa hele dette Lovgivningsomraade unddraget den politiske Kamp og faa Drøttelserne her taget væk fra den Taage af Lidenskab, som altid opstaa der, hvor vi kæmper politisk. Efter alle rettænkende Menneskers Opfattelse bør den politiske Kamp slet ikke foregaa paa dette Lovgivningsomraade,“
o. s. v.

Jeg maa jo sige, at efter den Indledning, hvor der altsaa maa staa en Taage af Lidenskab om det ærede Medlem, naar han optræder i Politik, vil jeg hellere slutte mig til de rettænkende Mennesker og i høj Grad bede mig fritaget for den Form for Politik, som det ærede Medlem selv ikke paa nogen Maade ønsker at faa indblandet i Diskussionen om Socialreformen. Og dermed falder jo desværre Grundlaget for hele det ærede Medlems Optræden ved denne Lejlighed. Han slaar sig selv paa Munden, og jeg kan ikke gøre det bedre, end han har gjort det her.

Det ærede Medlem gav en lang historisk Redegørelse for Refusionsordningen. Den kunde han godt have sparet sig, jeg kendte den jo i Forvejen, og han siger ogsaa, han kendte den i Forvejen. Det var slet ikke det, jeg bebrejdede ham. Det, jeg bebrejdede ham, var den Udtalelse, jeg citerede. Han sluttede med at sige: Den er andres Værk. Ja, det havde været rart at faa det at vide i Tide.

Det var over for dette, jeg reagerede; det vidste det ærede Medlem godt, det var. Derimod har jeg ikke i Sindet i mindste Maade at fralægge mig Ansvar for Refusionsordningen. Jeg siger kun rent faktisk, at den kan man foreløbig ikke bedømme, i øvrigt er det heller ikke mit Forslag, der er gennemført, det var Udvalgets, det skulde dog vel have noget større Vægt,